

MOŽAIKA VRAŽDY

VINEN, NEBO NEVINEN? ROZHODNĚTE VY.

Předloha
k seriálu od
Apple TV

JO MURRAY

Zoner
PRESS
KRIMI

Zoner
PRESS
KRIMI

JO MURRAY

**MOZAIKA
VRAŽDY**

**Zoner
PRESS**

First published 2026 by Macmillan, na imprint of Pan Macmillan,
a division of Macmillan Publishers International Limited

Dissection of a Murder

Jo Murray

Mozaika vraždy

Jo Murray

Odpovědná redaktorka: Gabriela Boška

Překlad: Jan Balek

Jazyková korektura: Hedvika Landová

DTP: Petr Bernát

Obálka: Zuzi Maat

Copyright © ZONER, a.s.

Vydání první v roce 2026. Všechna práva vyhrazena.

Zoner Press

Katalogové číslo: ZRK2522

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být reprodukována ani distribuována žádným způsobem ani prostředkem, ani reprodukována v databázi či v jiném záznamovém prostředku či v jiném systému bez výslovného svolení vydavatele s výjimkou zveřejnění krátkých částí textu pro potřeby recenzí.

Dotazy týkající se distribuce směřujte na:

Zoner Press

ZONER, a.s.

Nové sady 18, 602 00 Brno

tel.: 532 190 883

e-mail: knihy@zoner.cz

www.zonerpress.cz

www.facebook.com/Zonerpress

www.instagram.com/zonerpress_redakce/

ISBN 978-80-7413-692-4 (e-pub)

ISBN 978-80-7413-693-1 (pdf)

Pro Lynette

Vražda

Trestný čin vraždy je spáchán tehdy, když osoba příčetná a svéprávná nezákonně usmrtí jakéhokoli jiného tvora chráněného mocí Krále s cílem tuto bytost zabít nebo jí způsobit smrtelnou zdravotní újmu.

Porota

Porota se skládá z dvanácti osob, které jsou náhodně vybrány k vyslechnutí důkazních materiálů a rozhodují o vině či nevině obžalované osoby. Obžaloba musí prokázat, že obžalovaná strana nezpochybnitelně spáchala daný trestný čin; obžalovaná strana nemusí prokázat svou nevinu. Obžalovaná strana je vnímána jako nevinná, dokud není prokázán opak. Po seznámení se s důkazními materiály daného případu se porota stáhne do ústraní, aby se shodla na verdiktu. Obžalovaná strana je shledána vinou či nevinnou (zproštěnou viny) v případě, kdy se všech dvanáct porotců jednomyslně shodne na verdiktu.

V případě dlouhé doby rokování poroty může soudce přijmout většinový verdikt. Když se tak stane, je možné přijmout kombinace 11 : 1 či 10 : 2.

Právní zástupci

Právní zástupci poskytují právní poradenství v různých oblastech zákona. Zastupují klienty u nižších soudních instancí a pro vážnější případy najímají („úkolují“) obhájce. Právní zástupci připravují administrativu, získávají důkazy a asistují obhájcům.

Advokáti

Advokáti u vyšších soudních instancí jsou specialisté v právním poradenství a soudní advokáti. Radí svým klientům ohledně silných a slabých stránek jejich případů a zastupují je při soudních líčeních. Někteří advokáti mohou jednat jménem Královské prokuratury (KP). U soudu nosí paruky a taláry.

Většina advokátů pracuje v advokátních kancelářích; tyto budovy se stávají jejich profesním domovem. Jelikož pracují na volné noze, advokát se může stát žalobcem i v procesu, v němž je kolega ze stejné advokátní kanceláře obhájcem.

Přemostění mezi právnickou fakultou a praxí se nazývá koncipientská praxe: dvanáctiměsíční zaučovací období v advokátní kanceláři, kde je student („koncipient“) přiřazen mentorovi („vedoucímu koncipienta“, dříve známému jako „školitel“). Královští radové (KR), nebo také „taláry“, jsou špičkoví advokáti jmenovaní králem.

Všichni advokáti musejí být členy Advokátní komory, organizace dohlížející na dodržování regulačních předpisů, která od všech advokátů vyžaduje dodržování nejpřísnějších standardů a etických postupů. Čestnost, zásadovost a mlčenlivost tvoří základní kameny každého ctěného advokáta.

Takto funguje systém trestního řízení v Anglii a Walesu.

Ale není tomu tak vždy...

Prolog

Obviněný

Co je to spravedlnost? Tak zní otázka, kterou sám sobě pokládám stále dokola už celých osm dní.

Znamená to držet se zákona do posledního písmene? Nebo snad zajistit, že bude vykonána „skutečná“ spravedlnost, i za cenu překrucování a obcházení pravidel? Většina lidí se nad tím ani nezamyslí.

Označil bych sebe samotného za rebela? Ano, nejspíš ano. Za někoho, kdo porušuje pravidla? To ne.

Vím, která pravidla mohu ohýbat, aniž by mě chytili. Ale vždy jsem to využíval jen ve jménu vyššího dobra. Snažit se o tomto konceptu přesvědčit porotu je nicméně poněkud složitější záležitost. Porota totiž zákonitě nepotřebuje vidět „pravdu“, ale jen něco, co se jako pravda tváří. Myslíte si, že ty dvě věci jsou ve skutečnosti jedno a to samé, že? Nejsou. Především v tomto případě.

Ze zkušenosti vím, že když členové poroty vejdou do soudní síně, aby vás zprostilí viny, vždy se otočí a prohlédnou si vás. Pokud to neudělají, budete shledáni vinnými.

Hádám, že to svým způsobem dává smysl. Nechtěli byste se dívat do očí někomu, koho se chystáte poslat do vězení.

Vrahovi.

Všechny jsem si je prohlédl, zatímco seděli na lavici poroty po mojí levici. Sedm mužů a pět žen. Všechny dvanáct z těchto obyčejných členů naší společnosti rozhodne o mém osudu poté, co si vyslechnou nechutné důkazy, které zamořují vzduch soudní síně číslo 1 společně s jejími vrzajícími dřevěnými lavicemi a zdmi bez oken.

Je to moderní síň; ne jako ty staré, které vidáte v televizi. Dokážu si představit, že byla navržena tak, aby vypadala prostorně – soudě podle jejího abnormálně vysokého stropu a decentního šedého obložení – ale ve finále je to stále jen místnost, kde jsou lidé ve světle stropních zářivek přinuceni zaplatit za své hříchy.

Žalobce se postaví, aby porotu oslovil svým závěrečným projevem. Je to jeden z těch agresivních právníků – přehnaně sebevědomý, myslí si o sobě bůh ví co. Je unáhlený a arogantní. Při křížovém výslechu si mě na svědecké lavici držel celý den a choval se, jako by už vyhrál. Neměl jsem sebemenších pochyb, že důkazy, které porotě předložil, byly dostatečně pádné, aby mě odsoudili. Stál tam, opíral se o lavici, ruce založené na hrudi a jako kulomet pálil jednu otázku za druhou. Nikdy jsem nebyl v silnějším pokušení praštit někoho přímo do obličeje. Ale nemohl jsem. Nemohl jsem dát najevo sebemenší náznak hněvu, protože v očích běžných lidí by agrese naznačila, že jsem vrah.

Moje advokátka je opakem tohoto žalobce. Je tichá, ale neústupná, taktiku volí chytře a i pod tlakem zůstává klidná. Je sympatická. Myslím, že porotci si ji oblíbili. Alespoň v to doufám.

„Dámy a pánové,“ spustí žalobce blahosklonným tónem, a aby svým slovům dodal větší váhu, sevře rukama pultík. „Nyní jste si vyslechli všechna svědectví a důkazy k tomuto případu a je na čase, abyste dospěli k verdiktu. Obžalovaný před vámi je obviněn z vraždy Antona Smythea, šestapadesátiletého místního soudce. Dle důkazů byl zabit v pátek šestého září 2024 obžalovaným a zemřel na následky smrtelné rány do hlavy.“

Je třeba dodat,“ pokračuje a nasadí zlověstný tón, který používal během celého tohoto spektaklu, „že tento proces nebyl prost jistého dramatu. Jistě

si vybavíte, že důkazy obhajoby byly poněkud,svěrázné, podám-li to mírně nadneseně.“

Ze svého místa na lavici obžalovaných rychle přejeđu očima po porotě. Muž v první řadě, tak mladý, že ještě ani nemohl jít k volbám – sám pro sebe jsem si ho pojmenoval „mladý Hannibal Lecter“ – pozvedne obočí způsobem, z něhož je jasné, že chce, abych to gesto viděl. „Smutná Susan“ – vypadá, že se každou vteřinou musí rozplakat – se na mě letmo podívá, aby zahlédla mou reakci. *Vím, jak se cítíš, zlatíčko.* Ani se nehnu – stejně se na ni nesmím usmát.

„Pokud mě něco tento proces naučil, dámy a pánové, pak je to skutečnost, že nic nemusí být takové, jako to na první pohled vypadá. Je tu nicméně jedna věc, kterou si můžeme být jistí: obžalovaný není věrohodným člověkem. Koruna odmítá absurdní příběh poskytnutý zde obviněným. Jedná se o výmysly snílka. Lháře. Vraha. A až nadejde čas, vyzvu vás, abyste se vrátili k verdiktu,vinen.“

Zatímco mi stále, jeden po druhém, zatlouká hřebíky do rakve, mlčím. Zatímco prochází důkazy proti mně, sleduju porotce, jak ho soustředěně pozorují. Soudce přejeđe pohledem po přeplněné soudní síni. Každý den přichází stále více a více lidí. Všichni čekají na jedno: vinen, či nevinen?

V takovýchto případech porota nezačíná s presumpcí nevinny, jak by měla, ale s presumpcí viny. Důkazy proti mně jsou přesvědčivé. Po celou dobu bylo součástí plánu zasadit jim do hlav sémě pochyb, poté jej zalévat a dívat se, jak roste.

Dvanáct porotců. Dokonce i kdyby proti mně stála většina z nich, stačilo by nám zasít dostatečnou míru pochybností do alespoň tří hlav a nemohou mě odsoudit.

Tři. Stačí jen tři.

Zatímco sedím uvězněn v kóji v zadní části soudní síně, oficiální povaha všeho tady, omílání a opakování v tomto klinickém prostředí, mě zneklidňuje.

Když žalobce nastíní hlavní důkazy, které ukončily život Antona Smythea – a zničily ten můj – v hlavě mi jako blikačka prolétnou vzpomínky z té noci.

Vidím tělo ležící na podlaze; kdyby nebylo tenkého pramínku krve tekoucího z jeho nosu, ani by vás nenapadlo, že mu zbývá jen několik hodin.

Věděl jsem, že se mi změní svět. Že skončím tady.

Očima jsem přejel po místnosti zahalené ve tmě – po „místě činu“ – a věděl jsem, že prohledají každou píď. Byl jsem součástí systému dost dlouho na to, abych poznal ticho před bouří. Všechno, co od té vteřiny udělám, bude zkoumáno pod drobnohledem. Až příště uvidím ta zranění, bude to na fotografiích, jen všechno bude vypadat světleji kvůli bleskům z kamer policistů a techniků na místě činu. Vedle neživých předmětů budou umístěna pravítka a důkazy získají přízviska jako „vražedná zbraň“.

Myslel jsem si, že jsem byl opatrný.

Vaz mi zlomil telefon.

Co kdyby ale veškeré důkazy ukazovaly přímo na vás a vše bylo složitější, než prve vypadalo? To bychom měli jednoduše přijmout, že existuje pouze oběť a vrah a nic mezi tím?

To není skutečná spravedlnost.

Obžaloba to může vykreslit, jak se jí jen zachce, ale já vím, co se doopravdy stalo. Jen abychom si rozuměli – všechno se poněkud vymklo kontrole. Když si vzpomenu na všechny ty lži, které jsem napovídal, na lidi, které jsem do toho zapletl, na životy, které jsem zničil, sám sebou opovrhnu. Ale doživotí by za něco takového nebylo spravedlivé.

Ano, zabil jsem ho. Ale nebyla to moje vina. Musel jsem to udělat.

Nikdy jsem neměl na výběr.

Část první

Zatčení

Porota se skládá z dvanácti osob vybraných
s cílem rozhodnout, kdo má lepšího právníka.

ROBERT FROST

Leila

Pondělí 9. září 2024

126 dní před soudním přelíčením

Když jsem se vrátila zpátky do advokátní kanceláře, oslava už byla v plném proudu.

Tedy, říkám „oslava“, ale vzhledem k okolnostem posledních sedmadvaceti hodin by jako příhodnější popis posloužila „smuteční sešlost“. Nechápu, proč to nezrušil. Na druhou stranu, semknout se v krizové době je něco, v čem advokacie jako celek nesmírně vyniká.

Kromě toho by Chester Vernon nikdy nedovolil, aby se něco jako vražda soudce nižší instance postavilo mezi něj a pití.

Ze salonku kanceláře se na chodbu line zvuk tichých hovorů. Právě kvůli Chesterovi – našemu vynikajícímu, zběsile excentrickému a víno milujícímu vedoucímu kanceláře – jsme vyhlášení svými ožraleckými večírky. Pokud má den v týdnu méně než osm písmen, je důvod, proč se napít. Dnes ale slaví své pětapadesáté narozeniny. Nedostavit se by znamenalo kariérní sebevraždu a Chester není zrovna ten typ člověka, kterého si chcete znepřátelit. Přestože technicky není náš „šéf“ – advokáti jsou živnostníci na volné noze – je naším zvoleným profesionálním vedoucím. Jak řekne, tak bude. Takového mají všechny advokátní kanceláře.

V našem oboru se místům, kde pracujeme, nikdy neříká „kanclý“. Je to jen další část celé tradice, která se s touto obživou pojí. Jednou jsem to tu

nazvala „kanclem“, ještě jako koncipientka, a všichni se na mě tak divně podívali. Nikdy jsem to už nezopakovala.

Přicupitám do jedné z konferenčních místností. Tedy, přicupitám, jak nejelegantněji to jenom jde, zatímco za sebou táhnu kufr na kolečkách, ve kterém leží paruka, talár a řádka pěkně těžkých knih. Dokonce i po všech těch letech s ním vrážím do židlí, stolů a v jednom nešťastném případě jsem v lékárně zavadila o stojan s kondomy.

„Leilo!“

Vykouknu ze dveří a zahlédnu Chestera, jak na mě mává, abych se k němu připojila v salonku, jako když mafiánský boss přivolává číšnici. Panebože, na tohle dneska vážně nemám náladu. Nedovolí mi odejít dřív, než vypiju alespoň tři skleničky vína. Moje bělostně blondaté vlasy mi padají na záda, nezkrocené a zvlhlé deštěm. Po pěti hodinách pod parukou z koňských žíní nevypadají ani trochu upraveně. To poslední, co teď potřebuju, je proměnádat se před několika z nejdůležitějších lidí v advokacii, když vypadám jako páv v posledním tažení.

„Pět minut, Chestere!“ zavolám na něj, našťvaná na sebe samotnou. Měla jsem jít rovnou domů.

Jakmile zavřu dveře, znovu se rozletí. Podle toho, s jakou razancí k tomu došlo, je mi jasné, že přišel Jim, náš hlavní tajemník. Vždy někam pospíchá. Jim uběhne alespoň čtyři maratony ročně, a přestože mu táhne na šedesátku, vypadá mladší, protože žije na ovoci a libovém mase – a rád o tom všem vykládá.

„Čekal jsem na tebe, až se vrátíš. Přidáš se k nim?“ zeptá se a kývne směrem k salonku. V ruce svírá tenký stoh dokumentů, který pohromadě drží růžová přelepka.

Jim zodpovídá za příjem případů a jejich rozdělení advokátům podle toho, kdo se dle jeho názoru pro daný případ nejlépe hodí. Jestli chcete mít slušnou kariéru, je dobrý nápad být s tajemníky a úředníky zadobře. Já si, naštěstí, s tím svým rozumím.

„Nějak na to nemám náladu,“ povím mu. Po dlouhém dni stráveném

u soudu obhajobou muže obviněného ze sexuálního útoku na vlastní dceru trpím příšerným bolehlavem.

„Dneska se ti to povedlo.“ Usměje se, když nepřímo poukáže na zproštění viny, které jsem svému klientovi zajistila. „Už mi stihl zavolat jeho právní zástupce a pěl na tebe jednu ódu za druhou.“

„Vážně?“

„Řekl, že to byla hypnotická podívaná.“

„Hypnotická?“ zopakuju, potěšena. „Tak takhle mě ještě nikdo nikdy nepopsal.“

Jim ví, jak jsem nadšená, že něco takového slyším. Udělat si jméno pro mě bylo hrozně obtížné.

„A...“ začne, dramaticky se odmlčí a opře se o dubovou knihovnu táhnoucí se po protější stěně. „... objevila ses v Legal 500.“

„Nene. Panebože. Neděláš si srandu?“ vyjeknu dřív, než se okamžitě přiměju zatvrdit se a uklidnit se.

Jim zbožňuje, když se jeden z jeho advokátů dostane do Legal 500. Jedná se o průvodce profesionály pro klienty, který hodnotí advokátní kanceláře jako celky v jednom žebříčku. Když uděláte dojem na správné lidi, vyberou si vás a otisknou nějaký váš pompézní citát, což pro vaši kariéru může fungovat až zázračně. Ve třiceti šesti letech už na to čekám pěkně dlouho, vzhledem k tomu, že jako advokátka u vyšších instancí pracuju už třináct let.

„Co otiskli?“ zeptám se naléhavě.

Když z dokumentu odloupne zářivě růžovou přelepku, podívá se na mě přes brýle posazené na špičce nosu. Jeho krátké stříbřité bílé vlasy mu všude možně prapodivně odstávají.

„Leila Reynoldsová se drží intuitivního stylu a je výjimečnou advokátkou pro práci s porotou. K případům přistupuje s pohledem forenzního technika a dokáže skutečně chytře interpretovat důkazní materiály. Je to budoucí hvězda, která má našlápnuto stát se Královským radou.“

Slyšet takový popis sebe samotné mi přijde surrealistické. Být uznaná na profesní úrovni je nesmírně podstatné a toto je nejvyšší forma pochvaly.

„Kdo mě nominoval?“

Ví, proč se ptám.

„Nevím,“ odpoví, zatímco si v kapse kalhot hraje s gumičkou.

„Dokázal bys to vypátrat?“

„Můžu to zkusit, ale ne vždy je to možné,“ odpoví zatvrzele, čímž mi dá jasně najevo, že má žádost končí přímo tady. „Leilo, tohle je fantastická zpráva. Nepitvej se v tom. Zamysli se nad příležitostmi, kterých se ti díky tomu dostane. Jsi výjimečná advokátka, slychám na tebe samou chválu. A někdo si toho evidentně všiml.“

Běžně mi říká „paní Reynoldsová“ a oslovení „Leilo“ používá jen ve chvílích, kdy spustí otcovský režim. A mně to nevadí. Navzdory skutečnosti, že Jim je úředník, mám s ním společného mnohem víc než s dalšími advokáty. Oba pocházíme z dělnické třídy z okolí Newcastlu. Má silný regionální přízvuk, podobně jako já. Už spoustu let slychám doporučení, abych ho „trochu zmírnila“, ale svého přízvuku se odmítám zbavit. Jsem otevřeně hrdá na svoje kořeny a vždy se mi daří najít klienty a porotce, kteří se tak se mnou dokážou ztotožnit snáz než s mými kolegy z vyšších tříd.

„Máš pravdu.“ Usměju se na něj. „Mám z toho radost.“

„Z jiného soudku. Mám tu pro tebe shrnutí nového případu. Přišel asi před hodinou. Klient si velmi konkrétně vyžádal tebe a pouze tebe.“

Natáhne se ke mně se sločkou a já ji převezmu.

TRESTNÍ SOUD V NEWCASTLU

Koruna vs. Millman.

Víc toho na ní nestojí. Když jste zastupovali tolik klientů jako já, většina jmen se vám začne slévat. Některá poznáte, ale nedokážete si k nim přiřadit obličeje. Jiná ale nezapomenete.

Třeba tohle.

„Ksakra, tak se na to už podíváš?“ popožene mě Jim. Rozvážu mašli na stuze a složku otevřu. Když zahlédnu jeho celé jméno, přejede mi mráz po zádech.

Obě jména. Na té samé žalobě.

Přečtu si pokyny právního zástupce:

PODROBNOSTI TRESTNÉHO ČINU:

V pátek 6. září 2024 JACK MILLMAN domněle zavraždil ANTONA SMYTHEA. Při výslechu uplatnil pravidlo BEZ KOMENTÁŘE a u civilního soudu v Durhamu stanul na své první slyšení v pondělí 9. září. Soudní řízení bude přesunuto pod Trestní soud v Newcastlu a právnímu zástupci obhajoby bude od té chvíle nařízeno hájit obviněného.

Ve shrnutí nestojí téměř nic, ale v této fázi procesu je to běžné. Je to jen takový chatrný pokus o popis v rozmezí méně než deseti stran.

Vražda Jeho Ctihodnosti soudce Smythea v pátek v noci otřásla právní a soudní komunitou. Poté, co se jeho žena svěřila několika blízkým přátelům – a takové informace nezůstávají tajemstvími dlouho – se novinky začaly šířit v sobotu odpoledne.

Nejprve se spekulovalo, že muselo jít o tragický případ „ve špatný čas na špatném místě“, ale když začaly vyplouvat na povrch detaily, tato verze se zdála být čím dál méně pravděpodobná.

„Leilo?“

Uvědomím si, že zírám na papír a že mi srdce bije jako o závod. Na adrenalin při práci jsem zvyklá, ale tohle je na úplně jiné úrovni.

„Chceš mě dát jako hlavního obhájce k případu vraždy?“ zeptám se. Ta slova znějí z mých úst až komicky. Stydím se za to, že jsem je vypustila. „Nemůžu. Nejsem KR. K vraždě jsem se nikdy ani nenachomýtla. Budu to muset vrátit. Do tohohle nejdu.“

„Nevyšiluj,“ řekne Jim klidně, jako by mluvil s dítětem, které se zrovna naučilo jezdit na kole bez pomocných koleček.

„Prostě nemůžu dělat obhájce u případu vraždy. A ne u téhle vraždy! Vražda soudce! Co když se to nepovede? Budu vypadat naprosto nekompetentně, a navíc není šance, že bychom vyhráli. Proč do toho musím jít?“

„Protože Jack Millman si jako svého obhájce výslovně vyzádal tebe. A advokát musí přijmout klienta, který mu byl přidělen Advokátní komorou, paní Reynoldsová – pokud si tě klient vybere za svého zástupce, pak ho, jestliže jsi pro takový případ kvalifikovaná, nemůžeš odmítnout. Už jsem mluvil s Chesterem: myslí si, že kvalifikovaná jsi.“

„Tak on si to myslí?“ Zmařím se a ve skrytu duše jsem nadšená z toho, že Chester věří, že se o něco takového zvládnou postarat.

„Chápu, proč máš obavy,“ prohlásí Jim svým „otcovským hlasem“. „Naposledy, když jsi ho zastupovala, bylo to... problematické.“

Tohle je zlehčení. Pekelné zlehčení. Jacka Millmana jsem zastupovala před pěti lety kvůli napadení a jeho případ mě přinutil zpochybňovat naprosto vše – zákon, systém, jestli bych tohle vůbec měla dělat.

„Ale teď už jsi zkušenější,“ pokračuje. „A něco se ti muselo podařit, protože o tebe stojí znovu. Myslel jsem si, že tě to potěší. Velký, propíraný případ. Něco takového tě může vystřelit do právnícké stratosféry. Slyšela jsi ten citát: ‚Našlápnuto stát se Královským radou.‘ A po tomhle by se to mohlo stát.“

„Bude to hrůza,“ povím mu. „Cítím to.“

„No, Millman evidentně nevěří advokátům. To bych měl dodat.“

„To zní přesně jako on.“ Povzdychnu si. „Kdo je jeho zástupce?“

„Jessopovi. Davina mi ohledně toho volala dnes odpoledne. Má radost, že ho budeš obhajovat.“

Tohle mi samo o sobě spouští v hlavě všechny poplachy.

Právní zástupci Jessopovi jsou největší firma v Durhamu. Vede je manželský tým právních zástupců Davida a Daviny Jessopových; dostávají všechny velké a pochybné případy a svým klientům při výslechu vždy radí

nevypovídat. Pokud vás zastupují oni, je váš případ pod povrchem vždy mnohem složitější.

„OK, takže koho postaví obžaloba?“

Než z něho ta slova vypadnou, pokusí se několikrát začít znovu a jinak. „To je další drobnůstka, kterou musím zmínit.“

Přesně vím, kam to spěje.

„Jíme, řekni mi, že si ze mě děláš srandu.“

Neodpoví. Svráští čelo a předstírá, že mu to je líto, ale – nenechte se vysmát – tohle drama si prostě užívá.

„Jíme,“ řeknu, posadím se na okraj stolu a přitlačím si prsty ke spánkům. „Prosím, opovaž se mi říct, že můj první soudní proces vraždy bude vedený Julianem. Naučil mě všechno, co vím.“

Juliana ne. Jen toho prosím ne. Vedl mě jako koncipientku, je to nejlepší žalobce ve svojí kanceláři, vycvičil mě, hýčkal si mě. Je to nejobávanější žalobce v našem obvodu.

A taky můj manžel.

Leila

Vždy jsem ho dokázala najít v davu, už od prvního dne, kdy jsem se před třinácti lety stala jeho studentkou. Byla jsem třiadvacetiletá holka s očima navrch hlavy, která o zákonech věděla všechno a o životě vůbec nic. Julian Kesler mi ukázal, jak tyhle dvě věci spojit. Když mi advokátní kancelář Innovation Chambers v Durhamu hned po škole nabídla pozici koncipientky, okamžitě jsem skočila na jejich web a vyhledala si svého školitele, jak se jim tehdy říkalo. Od té doby byla tato pozice přejmenována na méně archaicky a sado-maso znějícího „vedoucího koncipienta“, ale nemůžu se zbavit starého zvyku a pořád říkám „školitel“.

Vzpomínám si, jak jsem byla nadšená, když jsem zjistila, že mě následujících dvanáct měsíců povede on. Koncipientura je intenzivní praxe, kterou musíte splnit, než se z vás stane kvalifikovaný advokát – na prvních šest měsíců je vám přiřazen zkušený člen advokátní kanceláře, který s vámi úzce spolupracuje. V následujících šesti měsících jsou vám přiděleni vlastní klienti, ale váš školitel formuje to, jaký advokát se z vás stane. Toto pouto je dlouhotrvající a jedinečné.

Strávila jsem na internetu celé hodiny vyhledáváním informací o Julianu Keslerovi. Chtěla jsem o něm zjistit všechno: byl to člověk, který mě měl naučit, jak se stát geniální advokátkou, jak vést zdrcující křížové výslechy, jak postavit nepřesvědčivější závěrečné řeči.

Julian mi ukázal, jak udělat úplně všechno.

V rohu podkrovního salonku tiše hovoří s několika dalšími advokáty. Do svažujících se oken za ním buší déšť. Jako většina domů v Durhamu je i naše budova nádherně stará a můžeme být rádi, že ji nazýváme naším pracovním domovem.

Projdu místností směrem k němu. „Mohl bys na slovíčko?“ zašeptám. Vidět ho poflakovat se na takovéhle události někde v rohu je neobvyklé. Julian se většinou toulá křížem krážem a mluví s každým.

Neodpoví mi, jen se diskrétně omluví tím svým noblesním a elegantním způsobem, který je mu vlastní a který po mnoha letech dokážu ihned rozpoznat. Jeho pohledné rysy, které mu dopřály tolika výhod, neuvadají ani po celém dni stráveném u soudu; má učesané tmavé vlasy s náznakem vlnky, které lehounce protkávají odstíny stříbrné; velké oči barvy pěkně černého piva. Má takovou zvláštní schopnost, díky které si myslíte, že jste jediný další člověk v místnosti. Vyjde za mnou od své družiny.

„Už jsi začala panikařit, že ano? Děláš tu věc s okem.“

Julian mi pořád tvrdí, že když jsem skutečně vystresovaná, začne mi divně škubat levé oko.

„Samozřejmě že panikařím!“

Jsem si naprosto vědoma, že od tohoto okamžiku jsme s Julianem pracovní soupeři. Vážně bych neměla dávat tak moc na odiv, jak nervózně se cítím, ale tato situace mě tak nějak zahнала do kouta. Nemůžu se nadechnout.

„Mysli na to prostě jako na jakýkoli další případ,“ řekne a usrkne svého svařeného vína. „Jenom stojíš proti mně.“

„V tom je právě ta potíž. Máš dobrých jedenáct let zkušeností navíc. A jsi Královský rada. Co když to podělám?“

Obtočí ruku kolem mého pasu a trošku si mě k sobě přitáhne.

„Budeš bezvadná. Tohle je příležitost ukázat, co v tobě vězí.“

„Tobě se to povídá. Z nás dvou to máš jednodušší. Jak často někoho zprostití viny v případech vražd?“

„Tak vidíš. Nikdo nebude očekávat zázraky.“ Usměje se a uvolněně a povzbudivě na mě mrkne. Když je z něho teď Královský rada, v zásadě dělá

jenom vraždy – vyhrál by, i kdyby mu přelepili pusou páskou. „Když mi zavolali a požádali mě, abych vedl obžalobu, samozřejmě jsem po tom hned skočil.“

„Tys věděl, už když ti to nabídli, že dostanu obhajobu, a stejně jsi jim na to kývl?“

„Odřeknout by bylo šílenství. Je to tak výrazný případ. Oba dva si na tom uděláme kariéru, nemluvě o celostátní publicitě.“

Jeho logiku chápu, ale tenhle případ bude už tak dostatečně komplikovaný. Upřený pohled celého národa není nic, po čem bych tak úplně toužila.

„Překvapuje mě, že to dovolili, vzhledem k našemu vztahu,“ povím mu spíš už jenom ze vzpurnosti. Štve mě, že ten případ vzal, ale nepřekvapuje mě to. Julian musel být pro Královskou prokuraturu první volbou. Je nelítostný, silný a neohrožený, alespoň mezi advokáty, a má vysokou úspěšnost odsouzení. Skutečnost, že bude stát tvář v tvář svojí někdejší studentce a mladší manželce, bude na Královské prokuratuře bráno jako důvod k oslavám. Z jejich pohledu půjde o jasnou výhru, a abych byla sama k sobě upřímná, Julian to uvidí stejně.

A stejně tak všichni ostatní.

„Dali mi velmi jasně najevo, že pokud se budeme chovat profesionálně a nestranně a dodržíme pravidla otevřené a čestné komunikace, není důvod, proč bychom nemohli být protivníky. Chci tím říct, že to nebude poprvé, co proti sobě u soudu stanou manželé. Nenaznačujes snad, že jsem to měl odmítnout, že ne?“

„Samozřejmě že ne!“ zalžu. „Já jen – je to pro mě důležité a chci odvést dobrou práci.“ Víím, jak naivně to musí znít. Zničehonic si připadám opět jako žačka, která každý den chodí do kanceláře v zoufalé snaze udělat na všechny dojem. Především na něj.

„Už sis přečetla noviny?“ vyzvídá.

„Ne, ještě jsem se k nim nedostala...“

„Takhle brzy to vypadá zatraceně průkazně. Nepřipadá mi, že má jakoukoli obhajobu, takže se to nakonec nejspíš ani nedostane k soudu.“

Dovedu si představit, že se zanedlouho dozná. Nemáš se proč strachovat.“

Když mi Julian předá skleničku vína, aby mě uklidnil, snažím se chovat normálně a povídat si s dalšími členy advokátní kanceláře, ale ten případ se mi nedaří vypudit z hlavy. Kolegové na mě volají, ať se k nim přidám, aby mi „pogratulovali“ k získání „životního případu“, a dokola tvrdí, že s Julianem budeme „bojovat na život a na smrt“, jako bychom hráli v nějakém filmu od Marvelu.

„Skvělá práce, Britney,“ zamumlá hlasitě Nigel, vysoce funkční alkoholik, kterému se i přesto daří udržet si velmi úspěšnou praxi v trestním právu. „Britney“ je moje přezdívka v kanceláři, kterou jsem dostala hned první týden. Každý nějakou dostane. Mužům jsou přiřazeny přezdívky založené na variacích jejich příjmení: Julian je prostě „Kes“. Absurdní. U žen je to ale jiné; my dostáváme přezdívku podle toho, koho jsme někomu nejasně připomněly. Když jsem nastoupila, měla jsem dlouhé blond vlasy, které jen zvýrazňovaly mé velké hnědé oči, takže jsem skončila zasvěcená do kolektivu jako „Britney Spears“. Tu přezdívku nepoužívají jen Jim, Julian a Chester.

Lidé kolem mě a Juliana se dožadují i toho nejmenšího ždíbíčku informací. Jako vždy padají i nepřímá osočení, že jsem tento případ dostala kvůli němu.

„Páni! Je dost nezvyklé, že takový případ dostane někdo tak mladý. Neslýchané. Nejspíš musíš mít správné kontakty na správných místech!“ vyprskne Ophelie (alias „Pravá blondýnka“), dcera soudce Vyššího soudu v Londýně, které se s odřenýma ušima podařilo prodrat na právnickou fakultu a která evidentně nechápe, co to znamená „nepotismus“. Nebo ironie.

Vím, na co tím naráží. Vždycky slyším to samé – dobré případy dostávám jenom kvůli svému manželovi. Protože když se vdáte za KR, prostě vás to popožene vzhůru. Najednou je z vás „někdo“.

„Musím před ním smeknout klobouk,“ zahřímá Simon, když si myslí, že ho neslyším, zatímco v ruce svírá skleničku červeného jako tonoucí záchrané lano. „Kes to zahrál na jedničku. Našel si mladší, nezkušenou manželku,

kteřá proti němu bude obhajovat soudní přelíčení desetiletí. Zaručená výhra!“

Následuje buráčení smíchu.

Skvělé.

Brutalita humoru advokátní komory mě vždy překvapí. Advokáti se nijak nedrží na uzdě. Musíte mít hroší kůži a naprosto nikdy si na to nestěžovat, jinak vás budou považovat za slabocha a řeknou vám, že si to nesmíte brát tak k srdci.

Zvažuju, že bych mu do toho skočila a řekla: „Výslovně si vyžádali mě,“ ale neudělám to. Stejně by to k ničemu nevedlo. Nestojí o pravdu, touží po pomluvách a divadle. Vyžívají se v tom.

Musíte vědět, jak tuhle hru hrát.

Dostala jsem případ, po kterém všichni prahnou. Případ vraždy soudce je něco, co určí směřování vaší kariéry, a oni si nemyslí, že si to zasloužím. Takže to jediné, co mi teď zbývá, je ukázat jim, že se pletou.

Nějak.

„Prý ho zabili v bytě obžalovaného nad klubem...“

„A kdo je vlastně ten obžalovaný?“

„Vyhazovač v Temptation. Vypadá to, že k tomu došlo někdy pozdě v pátek v noci.“

„A co sakra dělal Anton tam?“

S Julianem se na sebe přes celou místnost podíváme a kolem nás to drby jen žije. Obrátí oči v sloup a rozptýlí se hovorem se skupinou svých kolegů. Tohle by neměl slyšet ani jeden z nás.

Nijak mě ale nepřekvapuje, že se vyptávají. Na místě, kde byl zabit – pardon, domněle zabit – byste někoho, jako je Anton Smythe, neočekávali, a přesto je to místo, kde byste očekávali jeho konkrétně.

Temptation je klub pro pánskou smetánku v centru Durhamu. Vstup pouze pro členy, a abyste se jedním stali, musíte projít důkladnou prověrkou. Do toho podniku má přístup jen velmi málo lidí, takže je opředěný tajemstvím. Jelikož je vlastněným milionářem Edwardem Sorringtonem,

může na první pohled působit jako dekadentní a luxusní prostor, nicméně ve skutečnosti v něm bují nezákonné aktivity. Je útočištěm špinavých dohod, drahých prostitutek, drog a praní peněz a tyto aktivity téměř vždy zahrnují ty nejuznávanější členy komunity – ty s týmy nákladných právníků, kteří zajistí, že se nic z toho nikdy nedostane do novin.

Jediný důvod, proč toho o Temptation tolik vím, je, že jsem před několika lety pracovala jako obhájkyň... hádejte koho?

Jacka Millmana.

„Bude to mít co dělat s nějakou pěknou mladou holkou, tím jsem si jistá...“ řekne Phoebe („Shieldsy“, protože místním chlapům připomíná Brooke Shieldsovou) k velké nelibosti všech zúčastněných. „Ale no tak! Všichni víme, že byl jak potulný kocour.“

Nikdo nezareaguje. Místo toho jen zírají do země a odmítají cokoli říct. Myslíme si to ale všichni.

Jeho Ctihodnosti, soudci Antonu Smytheovi už muselo táhnout na šedesátku. Byl atraktivní, alespoň na postaršího muže. Byl sebejistý, měl jisté charisma, jako to u mužů v justici bývá. Stárí k němu bylo shovívavé, a tak si udržel svůj pohledný zevnějšek: pronikavé tmavé oči a hlavu pokrytou stříbrnou kštící. Velmi staromódní, velmi elegantní.

V Komoře koloval vtíp, že mladým koncipientkám procházely v síni u soudce Smythea chyby, za které se dostali jejich mužští kolegové na pranýř. Za dlouhé roky služby se o něm rozšířila spousta různých zvěstí – že chodil s mladšími členkami Advokátní komory na obědy, že vyesádal v důvěrnějších podnicích na gaučích s mladými ženami.

Musím si připomenout, že bych takové spekulace neměla poslouchat, takže odejdu ke stolu s pitím, abych si vzala skleničku coly. Dnes večer se nechci opít.

Vedle stolku, a jako by sem nepatřila, stojí Demi, Chesterova manželka. Je mezi nimi značný věkový rozdíl: Demi ve svých třiceti vypadá, že by mohla být jeho dcerou.

„Ahoj Demi, jak se daří? Už jsme se chvíli neviděly.“

„Leilo!“ vyhrkne a vypadá, jako bych ji k smrti vyděsila. Přehnaně zvedne ruku k hrudi, aby mi dala najevo, že jsem se snad zjevila odnikud. „Gratuluju! Zaslouchla jsem, že budeš obhájkyní v tom případě, o kterém tu všichni mluví.“

Její melírované a mírně rozčuchané vlasy jí delikátně padají na záda a zastavují se jen několik centimetrů nad jejím miniaturním pasem. Jako vždy je oblečená bezchybně. Ve svém šik nepřilíš všedním ani nepřilíš formálním kompletu – kalhotách velbloudí barvy s rozšiřujícími se nohavicemi a hedvábnou krémovou košilí – vypadá, jako by vystoupila přímo z obálky *Vogue*.

„Nejsem si jistá, jestli jsou gratulace namístě, ale děkuju.“ Pokusím se o ne zcela přesvědčivý úsměv. „Znala jsi ho? Antona? Víím, že s Chesterem byli přátelé.“

„Ne, neznala,“ řekne, zavrtí hlavou a pokusí se odejít.

„Nebyli jste spolu před pár lety na dovolené ve Francii?“

„Ach, tohle,“ řekne, přikývne a upije vína. „Ano. Moc času jsem s ním ale nestrávila. Pro jeho rodinu to musí být hrozné. Přízná se k vině? Bude trvat na nevině? Rozlousknete ten případ? Promiň, v právnickém žargonu se nevyznám!“

Když to všechno vychrlí, zamračí se a přimhouří oči, jako by to nechápala, ale připadá mi to neupřímné. Jako by se ze všech sil snažila hrát hloupou. Její hlas v sobě má zpěvnost typickou pro holky z vyšších společenských vrstev. Řekla bych, že v životě nepracovala ani hodinu.

„Obávám se, že to nemůžu veřejně probírat.“ Usměju se na ni.

„No, samozřejmě!“ rozplyne se, kvapně přikývne a přehodí si vlasy přes rameno. „Rozhodně ne. No, hodně štěstí! Být ,soudní vdovou‘ je dost obtížné, natož stát proti vlastnímu manželovi. Když Chester pracuje na nějakém procesu vraždy, sotva ho vídám a je tak hrozně nabručený..“

„S tím si starosti nedělám,“ zasměju se. „Popravdě, tenhle víkend s Julianem odjždíme oslavit jeho narozeniny. Na chatu v Barkenfield. Prý to tam je nádherné.“

„Co jsi mi koupila k narozeninám? Sehnat něco těmhle advokátům je ztraceně těžké. Minulý rok jsem Chesterovi koupila hodinky Omega a on na to řekl: „K čemu mi sakra budou další hodinky?““ řekne a sotva se odmlčí, aby se nadechla. „Ten jeho temperament zbožňuju. Tak moc se s ním nasměju!“

„Koupila jsem Julianovi starožitné šachy. Už chvíli ho učím, jak je hrát,“ povím jí.

„Nikdy bych si netipla, že budeš šachistka, Leilo,“ prohlásí, zatímco se snaží skrýt své překvapení. „Jsi ženou mnoha talentů!“

„No, neříkej mu, že jsem to řekla, ale občas ho prostě v něčem ráda porazím.“ Znovu se zasměju. „Ten chlap nesnáší, když prohraje.“

„To si dokážu představit! Moc ráda jsem si s tebou popovídala!“ V jejím úsměvu na mě zazáří perfektně rovné zuby. „Musím najít Chestera.“

Lidé v přeplněné místnosti uhýbají, když vidí, že k nim Demi přichází. Je jako Mojžíš, před nímž se roztupuje Rudé moře. Muži by se roztrhali, aby mohli vyhovět bohyni, jako je ona. Ženy zase fascinuje její energie a není nijak složité vidět proč – je na ní něco uhrančivého.

Vzpomínám si, když jsem se s Demi setkala poprvé. Muselo to být tak před pěti lety na jedné oficiální večeři advokátní kanceláře. Když tam Chester vplul s touhle dechberoucí blondýnkou po boku, nikdo tomu nedokázal uvěřit. Nikdo z nás si nemyslel, že by to mohlo vydržet. Až moc si užíval život rozvedeného mládence. O dva roky později jsme jim byli na svatbě. A ke všeobecnému překvapení jsou stále spolu.

Vždy mi připadala nepolapitelná. Je to jeden z těch lidí, kteří o sobě nemluví a vždy přesunou hovor zpět k vám. Můžete s ní hovořit celý večer a nakonec zjistíte, že jste se o ní vůbec nic nedozvěděli.

Je enigmou. Ale to muži milují, nebo ne? Některé ženy se tak chovají cíleně.

Sleduju ji, jak klouže místností, zatímco v pravé ruce drží skleničku vína, usmívá se a všechny zdraví jako poslušná, dokonalá manželka a hostitelka, kterou skutečně je.

Ale čím déle ji sleduju, tím víc si toho všímám.

Mluví s každým, jenom ne s mým manželem, žalobcem v případě, na který se mě zrovna zeptala. Ráda pozoruju lidi. Hádám, že je to tak nějak součást mojí práce. Velmi rychle si zvyknete na sledování chování ostatních. Práce v advokacii z vás udělá takové psychology-amatéry.

A často jsou to ty nejdrobnější detaily, které odhalí ta největší tajemství.

Svědkyňě X

Pravidlo č. 1

Nenech se chytit

Dostala jsem se do potíží.
Ne do toho typu potíží, na který jsem zvyklá. Do skutečných potíží.

Jestli to zjistí, je po mně.

Jak jsem mohla dovolit, aby se to takhle zvrtno?

Přístup na jejich hru, hleděj díry v pravidlech. Poruš je, jestli chceš. Ale nikdy tě nesmí chytit. Tohle mě naučil.

Sobota byla utrpení, musela jsem předstírat, že všechno je OK, neustále obnovovat sociální síť kvůli zprávám – jakýmkoli novinkám – dokud se konečně neobjevily.

Muž, 32, zatčen pro podezření z vraždy trestního soudce

Na základě podezření z vraždy šestapadesátiletého Antona

Smythea v Durhamu byl zadržen muž. Policie tvrdí, že

dvaatřicetiletý podezřelý byl kolem 23:30 v pátek v noci

zadržen v centru Durhamu a nyní se nachází ve vazbě.

Posledních sedm měsíců bylo jako jízda na horské dráze postavené ze lží, rizik a *jeho*. Rychlá a horkokrevná. Vždycky bylo jasné, že to v nějakou chvíli

vybouchne, ale tak nějak jsem pořád doufala, že by to tentokrát mohlo dopadnout jinak.

Jak jsem mohla být tak hloupá?

Jak se to říká? „Kdo si hraje s ohněm, spálí se?“ Zrovna teď mi plameny olizují kůži a spalují tělo. Už teď cítím smrad spáleného masa.

Hlavu mám plnou zvuků smíchu, toho ošklivého vysoce položeného smíchu, kvůli kterému jsem si vždycky připadala tak malá. Říká stále dokola tu samou věc.

„To jsem tě snad nic nenaučil? Pravidlo číslo jedna: Nenech se chytit.“

Nikdy předtím jsem pravidla neporušila. Jsou součástí mojí DNA. Zajistila jsem, že ve mně kolují jako jed a rozežírají mě zevnitř. Dvanáct toxických zákonů, na jejichž základech jsem postavila celý svůj život. Tvrdil, že díky nim budu v bezpečí. Že mě ochrání. Ale teď? Tihle právníci začnou pročesávat posledních sedm měsíců jeho života a na každé scéně najdou moje otisky. A já jim ukázala svou slabinu.

Měla jsem ho poslouchat.

Nikdo si nemyslí, dokonce ani když páchá něco, co by neměl, že jeho činy vyplavou na světlo při líčení v soudní síni.

Něco takového nemůžu dovolit. Udělám cokoli, aby moje jméno nebylo u soudu zmíněno.

Cokoli.

Víš, co je na tom všem nejhorší? To načasování. Tohle si prostě nevymyslíš. Už jsem ji skoro hodila přes palubu. A teď, po takové době, potřebuju její pomoc.

Teď ho může zachránit jenom ona.

Leila

121 dní před soudním přelíčením

S Julianem jsme se dohodli, že na chvíli, která bude nejspíš naším posledním víkendem na pěkně dlouhou dobu, dáme Millmanův případ k ledu, abychom si mohli užít společnou noc na chatě Barkenfield a oslavili jeho narozeniny. Je to takové svérázné místo – které jsem našla v Northumberlandu – s krásnými, venkovskými chalupami, ve kterých můžete přespat. Vypadají téměř švédsky, ale musím se kochat jejich atmosférou. Načasování pro tento únik od civilizace nemohlo být lepší vzhledem k tomu, že v pondělí nás čeká první slyšení ohledně našeho případu vraždy. Tlak už narůstá.

Na místo dorazíme v sobotu ráno, když se slunce pokouší prorazit vzpurnými černými mračny vznášejícími se pod jasným podzimním nebem. Zatímco parkujeme na štěrkové ploše, vystoupí za námi vysoká žena s havraními vlasy, která má na sobě bundu od Barbour a něco, co se dá popsát asi jen jako „nóbl čapka do přírody“, z níž bokem trčí zářivě modré pero. Julian vystoupí z auta a obejde ho, aby mi otevřel dveře.

„Pan a paní Keslerovi?“ zeptá se žena hlasem, který by mohl patřit Joanně Lumleyové. „Jmenuji se Imogen. Prosím, pojďte za mnou, zavedu vás k vaší chatě.“

Vánek v sobě nese záchvěv zářijové nostalgie. Julian mě chytne za ruku a vydáme se za Imogen kolem odstrčených chatek, které jsou s citem a až umělecky umístěné do dechberoucí krajiny. Jejich internetové stránky

slibovaly „dramatické výhledy do lesů“ a rozhodně nelhaly. Každá dubová chata je navržena tak, aby zapadla do okolního prostředí (napadne mě něco o vnášení venku dovnitř), takže v nich jsou krby na dřevo, zapuštěné vany, netypicky zkosená architektura a každá z nich má klidně celé stěny ze skla.

Imogen celou dobu mluví k Julianovi a pokaždé, když jí něco řekne, hýkavě se zasměje. V jeho společnosti nebyla déle než tři minuty.

„Vše, co potřebujete, je přímo zde,“ řekne a široce se usmívá. „Prosím, pokud byste potřebovali cokoli dalšího, neváhejte zavolat na recepci. V noci si tu můžete připadat opuštěně, nicméně pro mnoho našich hostů je právě v tom půvab tohoto místa.“

„Zajisté si to tu dosyta užijeme, Imogen,“ řekne Julian a zalije ji jedním ze svých šarmantních úsměvů.

Tohle se děje pokaždé, když na Juliana promluví žena. Jeho šarm do nich pronikne jako virus. Částečně právě proto je jako advokát tak úspěšný před porotami: porotkyně jsou jím uhranuté a on to moc dobře ví.

Vzpomínám si, že jsem se stejně euforicky cítila, když jsme si poprvé někam zašli; já byla ta, kterou si vybral. A přede mnou jich bylo mnoho. Julian byl dva roky rozvedený; když jsem nastoupila do firmy, a tou dobou už dávno začal randit jen tak pro zábavu. O svém posledním nevydařeném setkání mi tehdy povídal u kávy a já se musela smát tomu, jak byl tenhle chlap tak akademicky inteligentní a přitom naprosto bezradný, když přišlo na opačné pohlaví. Jeho milostný život byl jako kolotoč nudných a citově závislých žen, které si ho zidealizovaly.

Často jsem si říkala, jestli na mě během mé koncipientury něco nezkusí, ale k ničemu nedošlo. Dokonce ani když jsme si po práci vyšli na pár drinků. Většinou jsme končili v Durhamu v baru specializovaném na šampaňské, v tom se střešní terasou s výhledem na řeku, a zažila jsem tolik momentů s nachovým nebem a citlivě rozmístěnými vánočními světylky, kdy jsem zoufale chtěla, aby mě políbil.

Nikdy to neudělal.

Kdyby to udělal, lidé by se na to koukali skrz prsty jako na porušení etického kodexu, vzhledem k možným obavám z využití pozice moci, přestože koncipientura zdaleka není jako vztah učitele a žáka ve škole. Jakmile toto dvanáctiměsíční období skončí, vydat se spolu na rande už není tabu, jelikož všichni ve firmě jsou živnostníci na volné noze. My jsme si ale nikam nevyšli dalších pět let; on mezitím střídal krátké vztahy a já měla plné ruce práce s kariérou. Hádám, že nás prostě jen osud zavedl ve správný čas na správné místo.

Zpočátku jsme vždy někam odjeli na víkend. Nechtěli jsme riskovat, že by nás někdo zahlédl, ne snad protože jsme dělali něco špatného – oba jsme byli svobodní – ale protože byl můj školitel a drby by nám to mohly pokazit. Začali by mluvit o tom, že „školitel šuká bývalou žačku, klasika“. Nebyli jsme ale ani první, ani poslední, kdo něco takového udělal. Dokud jsme si nebyli jistí, že tenhle vztah je udržitelný, takže asi po třech měsících, nedávali jsme to veřejně na odiv. Díky Julianovi jsem si připadala chytrá a nepřehlížená. A nešlo jen o naši společnou lásku k zákonům: oba jsme si užívali cestování, našli jsme zálibu v té samé hudbě a nenáviděli jsme ty samé filmy. Moje nejoblíbenější místo bylo prostě někde u něj.

Jen zřídkakdy se nám naskytne příležitost zpomalit a vydechnout si. Navzdory tomu, že žijeme v Durhamu, což je krásné město, společně dokážeme trávit čas jen vzácně; vždy nás čeká další soud, na který je třeba se připravit, další naléhavý dokument, který je třeba napsat, závěrečný proslov, který je třeba vypilovat. Dokonce i vzduch tady voní čerstvějí a čas využijeme na maximum a strávíme prozkoumáváním okolí celé odpoledne.

Jakmile se převlékneme, vyrazíme do restaurace na brzkou večeři. Odcházíme za soumraku, pod setmělou oblohou, jdeme zpět do naší chaty a zapálíme polínka v krbu. Když mě můj manžel na venkovní pohovce zabalí do kostkované deky, zadívám se na něj. Ve světle ohně vypadá jeho ostře řezaná tvář, jako by patřila nějaké filmové hvězdě.

K narozeninám si otevřeme lahev Châteauneuf-du-Pape. Je to Julianovo oblíbené víno, které jsme pili i na svatbě – má plné tělo, kouřový buket

a barvu zralých švestek, ale při ceně 150 liber za lahev je vyhrazené jen pro naprosto jedinečné příležitosti.

„Co takhle přípitek? Na tvoje narozeniny.“

„Abych přežil další rok, když už jsem takový kmet?“ zasměje se.

„Víš, že na tom, kolik ti je, mi nesejde,“ povím mu a položím mu ruku na paži. „Kromě toho jsi ten nejvíc sexy starší chlap, kterého znám.“

Zamračí se. „Můžeš být zaujatá. Pořád nemůžu uvěřit, že jsi o jedenáct let mladší.“ Pořádně upije ze svojí sklenky a svalí se na pohovku.

„Tak to o tobě hodně vypovídá, že se ti podařilo ulovit takovou pěknou, mladou manželku,“ zasměju se.

„No, i když už ničeho dalšího nedosáhnu, tohle mi bude v životě stačit.“ Usměje se. „A když už připjííme, tak bychom si měli ťuknout na ten tvůj citát v Legal 500.“

Cítím, jak se mi obličej rozzáří, a pozvednu sklenku s vínem.

„Max mi tím prokázal obrovskou službičku,“ dodá.

„Max?“ Zamračím se, zmatená.

„To on tam ten citát připsal. Max Westwick. Chodili jsme spolu na Oxford. Dlužil mi laskavost. Před pár lety jsem mu pomohl s jednou právní záležitostí.“

Samozřejmě že to nebylo skutečné. Někde hluboko mi to bylo jasné. Jak naivní ode mě bylo myslet si, že to bylo nefalšované, opravdové. Vždy se snažím poctivě dbát na to, jak se zrovna tvářím – Julian mě naučil, že pokerový výraz je jednou z našich nejsilnější zbraní – ale občas ta maska prostě sklouzne.

„Co je?“ zeptá se. „Stalo se něco?“

„Nic. Jen jsem si říkala, no, víš, že jsem si to snad i mohla zasloužit sama za sebe. Poslední dobou jsem pracovala na několika velkých procesech.“

Nakloní hlavu a prohlédne si mě způsobem, kvůli kterému si připadám trapně a hloupě.

„Víš, jak těžké je dostat se do Legal 500? Ani talárům se to občas nepovede. Mně to trvalo dvacet let. Prokázal jsem ti tím velkou laskavost.“

„Ano, samozřejmě, že ano. Očividně. Jsem ti vděčná,“ vyhrknu a na svůj dotčený obličej silou vnutím malý úsměv. „Jen se bojím, že...“

„Nezačínej s tím zase.“ Povzdychne si.

„Zase?“

„Podívej,“ začne, „provádala ses za někoho, kdo je kariéerně starší. S tím přichází i jisté výhody. Přijmi je. Tahle profese už je tak dost obtížná.“

„Už teď si lidé myslí, že dostávám případy jenom kvůli tomu, že jsme manželé.“

„A je to tak?“ vrátí mi smečí, obočí navrch hlavy.

„Ne!“

„Tak ukaž, co je v tobě. Ukaž jim, že to tak není.“

„A jak to mám udělat, když mám všechny tyhle výhody? Nesnáší mě kvůli tomu.“

„Tak to ti nezbývá než vyhrát tenhle proces, že ano?“

Říká to bezstarostně, ale skrývá se v tom výzva. Já i Julian jsme soutěživí, jestli se to tak dá vůbec nazvat. Jít v tomhle případě proti sobě bude těžké.

„Možná, že ano,“ řeknu sebejistě. „Teda, jestli si mě Jack Millman jmenovitě vyžádal, tak si evidentně myslí, že na to mám.“

„Určitě se mu líbíš. Proto si tě vybral!“ poznamená Julian a obrátí do sebe další velký lok vína.

„To je trochu ponižující, Juliane.“ Povzdychnu si. „Na tuhle hru nepřistoupím.“

„Já na tobě ale vidím, že bys chtěla,“ prohlásí a s úsměškem mě píchne prstem do žeber.

„Přestaň si ze mě utahovat!“

Oba se hlasitě rozesmějeme, což vyčistí náladu v místnosti. V naší práci je zvrácený smysl pro humor nezbytnou podmínkou – jen takhle si udržíte zdravý rozum. Když mezi námi opět nastane ticho, přistihnu ho, jak si mě prohlíží.

„Co je?“ zeptám se.

„Jen jsem vzpomínal na tvůj první den jako mojí koncipientky. Už během několika prvních hodin jsem věděl, že budeš jedinečná.“

„Ale nech toho.“

„Vážně. Poznám talent, když stojí přede mnou. Byla jsi jiná než žáci, které jsem měl předtím. Bylo na tobě něco elektrizujícího.“

„To byl jen syndrom podvodníka, Juliane.“

„Vím, co tím myslíš. Všichni ostatní, které jsem školil, byli takoví běžní. Byly to ty samé privilegované mozečky k nerozeznání jeden od druhého, jen schované za odlišnými tvářemi. A pak jsi mi rozrazila dveře ty. Mělas v sobě něco drsného. Dokonce už tehdy jsi byla nebojácná.“

„No, když vyrůstáš v chudobě a obklopený drogovými dealery, něco se naučíš.“

„Ale vážně,“ řekne. „Jsi jiná než ostatní. V tom tkví tvoje síla.“

Julian nebývá sentimentální často. Natáhne se ke mně a já se k němu skloním a schoulím se na jeho teplém těle. Cítím, jak mi vklouzne rukou do vlasů.

„Víš, bude to v pořádku. Tenhle soud. Nevraží to mezi nás klín,“ řekne jemně. „Vím, že ti to dělá starosti. Chápu to.“

„Dělá. Jsi první člověk, za kterým jdu, když se potřebuju na něco zeptat, a najednou jsi ten jediný, se kterým nemůžu mluvit.“

„Můžeš se mnou mluvit o všem, Leilo. To víš. Doufám, že se ode mě budeš dál učit až do dne, kdy pověším paruku na hřebík. Alespoň tak tenhle vztah funguje.“

„Přesně. Jak se mám proti tobě postavit u soudu?“

„Jak nejlíp dovedeš. Pamatuj na všechno, co jsem tě naučil.“

Skloní hlavu k mojí a políbí mě. Snaží se mě uklidnit, ale připadá mi, jako bych stála na úpatí Mount Everestu před výstupem.

„Jaký je to člověk?“ zeptá se Julian, zatímco na pozadí praská oheň. Vzhůru vyletí jiskřičky a sleduju je, jak tancují na noční obloze. Oheň mě vždy fascinoval.

„Kdo?“

„Millman. Jaký je člověk? Evidentně měl nějaký důvod, aby si tě vyžádal jako svoji zástupkyni.“

„Kromě mého vzhledu?“

Ústa se mu zkroutí do úsměvu, zatímco i on zírá do plamenů.

„O procesu mluvit nemůžeme,“ podotknu.

„Nemluvíme o případu. Jen se tě ptám, jaký je na lidské úrovni. Už jsi ho dřív zastupovala.“

„Ano, ale to bylo před několika lety.“ Okamžitě se postavím do defenzívy a tělo mi ztuhne. „Promiň, Juliane. Jen si nemyslím, že bychom o takových věcech měli mluvit.“

„To si vážně myslíš, že bych někdy řekl nebo udělal něco, co by tě mohlo profesně poškodit?“

„Samozřejmě, že ne.“

„Takhle velké případy prostě fungují. Myslíš si, že taláry chodí kolem horké kaše se slovy: „No, já to s tebou prostě nemůžu probírat.“? Ovšem že ne. Je to jen plus minus. Můžeme spolu mluvit o některých prvcích tohoto případu, jen ne o citlivých informacích.“

„Já nevím, Juliane. Připadá mi to takové, však víš...“

„Leilo, tohle se stává každou chvíli. Je to lepší i pro naše klienty. Všechno by jinak trvalo desetkrát déle. Především když spolu žijeme pod jednou střechou – bude to tak mnohem jednodušší. Můžeme si navzájem vypomoct. Na tom není nic nelegálního. Věř mi, tuhle práci dělám už dlouho.“

Řekne to mírně, klidně, přesvědčivě, jako by se mě skutečně pokoušel vést správným směrem. Na vraždě jsem nikdy předtím nepracovala, ale v šatnách jsem byla svědkem několika ostrých „rozhovorů“ talárů. Dokonce i v téhle rané fázi procesu vím, že budu potřebovat veškerou pomoc, které se mi dostane. Už teď to vypadá bledě, a to jsem ani nenahlédla do forenzních důkazů.

Nicméně, jako Julianova svěřenkyně si jsem také vědoma toho, že je schopný využít všech es v rukávu. Viděla jsem to na vlastní oči. Většinu těch triků mě naučil. Teď je to ale jiné. Jsem sice jeho manželka, ale jsem

i jeho prvořadá a nejpřednější koncipientka. Nepotopil by vlastní svěřenkyni.

Kromě toho, co mi vlastně zbývá? Nechci být naivní advokátka, která vypadá, že neví, která bije. Julian je můj školitel. Dostal mě až sem. Takhle dobrá jsem jen díky němu.

Povzdychnu si. „Klasika. Rodiče, drogově závislí, ho opustili, když byl ještě dítě, vyrůstal v ústavu a od chvíle, kdy ho opustil, neustále končí ve vězení. Nikomu nevěří, má velmi cynický pohled na svět. Vlk samotář. Jako většina lidí, kteří si prošli traumatickým dětstvím, je to bojovník, chce přežít. Neřekla bych, že je to typ člověka, co někoho zabije. Takový není.“

„Neobhajovala jsi ho naposledy v případě násilného napadení?“ zeptá se Julian cynicky.

„Ano, ale narařčili to na něj.“

Julian po mně vrhne jeden z těch svých pohledů, které používá, když mu svědek před soudem sdělí nějakou nevěrohodnou odpověď. Všem v soudní síni se najednou zatají dech.

„No, těším se na to, jak se před soudem očistí,“ řekne a skutečně to tak myslí. Je zvědavý. „Ale má před sebou těžký úkol. Uznávaný soudce, skutečně velmi oblíbený. Anton byl známý jako férový člověk.“

S Julianovým ohodnocením soudce Smythea tak úplně nesouhlasím, ale právě tak se ho obžaloba pokusí vykreslit.

„Porota ale Antona neznala,“ připomenu mu. „Budou chtít vědět, proč se soudce nacházel v pátek v noci v bytě nějakého kriminálního. Právě v tom něco vězí a tohle bude vaše Achillova pata.“

Julian má rád jasné motivy a očividné důkazy. Nenávidí, když musí myslet nekonvenčně.

„Jak si myslíš, že se mu povede u křížového výslechu?“ zeptá se.

„Myslím, že tohle už je stoprocentně přes čáru.“ Zasměju se a hravě ho poplácám po stehně, abych mu dala najevo, že tenhle rozhovor je u konce. S Julianem budu spolupracovat, jak to jen půjde, ale nakonec vždy vyhraje lojalita k mému klientovi.

V deset večer začne oheň ztrácet na síle a přesuneme se dovnitř. Teplota značně klesla a Julian je v té přiovilé fázi, kdy mi začíná stahovat obličej.

Chata je matně osvětlená malými lampičkami. Vzpomínám si, že Imogen zmínila, že na prosklené stěně se dá stáhnout roleta, a tak, zatímco se Julian snaží najít cestu do mého dámského overalu ze Zary, se pokouším přijít na to, jak je zavřít a dopřát nám trochu soukromí. Naše svádění náhle utne zatukání na dveře. Vykroučím se z jeho sevření a otevřu dveře.

„Omlouvám se, že vás ruším. Jsem jeden z recepčních,“ řekne mladý muž, kterému nemůže být víc než pětadvacet. Jeho zplhlé blondaté vlasy a šedivě modré oči jasně kontrastují s černým tričkem a kalhotami. Drží před sebou černý dárkový balíček. „Toto je pro vás.“

„Od koho?“

„Jde o žádost přes naše webové stránky,“ řekne a balíček mi předá. „Dárce zůstal anonymní.“

„Tajuplný dárek!“

„Někdo tu má obdivovatele,“ řekne muž s laškovným úsměvem, pak se otočí a po kamenné stezce odejde zase pryč.

„To mám panečku štěstí!“ zakřičím za ním.

S krabicí dojdou k Julianovi, který stojí u okna a kouká ven.

„Kdo to byl?“ zeptá se, obočí svráštělá tak, až se slévají do jednoho.

„Jen někdo z recepce. Přinesl nám takový pěkný dárek.“

„Leilo, vypadal, že mu je tak dvanáct!“

Zmateně se na něj podívám. „Co?“

„Flirtovat s mladistvými? Vážně?“

„Nebylo mu dvanáct. A navíc jsem s ním neflirtovala!“ bráním se. „Kromě toho z osobní zkušenosti víš, že ani za živého boha nedokážu flirtovat. Vzpomínáš si na naše první rande, jak jsem byla tak hrozně nervózní, že jsem ti přednesla dvacetiminutový monolog na téma, jak podceňovaná je celá franšiza *Vřískot*?“

„Myslím, že na to nikdy nezapomenu.“ Rozesměje se, zatímco před ním otevírám balíček.

Uvnitř čeká další lahev Châteauneuf-du-Pape.

„Někdo si tu očividně oblíbil tebe,“ poznamenám, otevřu přání a připomenu si, kolik jedna taková lahev stojí. Julian ji zvedne a zamrká na vanilkově krémovou etiketu na krvavě rudé lahvi.

„Co je zase tohle?“ zeptám se a ukážu mu malé, neposkrvnělé, bílé přání s černým tištěným textem.

Peklo je prázdné a ďáblové jsou tu.

Všechno nejlepší, J.

„Shakespeare?“ tipne si a tvář se mu zkrabatí nelibostí. „*Bouře*, že ano? Vážně vtipné, Lei.“

„Já to neposlala,“ povím mu.

Nechápavě na mě několik vteřin jen zírá.

„Já... tak tím pádem to nechápu. Nikomu jsem neřikal, kde konkrétně budeme. Komu jsi to pověděla ty?“

„Vlastně nikomu.“

„Co myslíš tím ‚vlastně‘? Chtěl bych vědět, kdo to poslal,“ řekne, hlas nasycený naštváním.

„Zmínila jsem to před pár lidmi na Chesterově oslavě.“ Pokrčím rameny. „Možná to poslal Chester. Jako vtip.“

„S kým konkrétně jsi o tom mluvila?“ dožaduje se znovu. Tentokrát je v jeho hlase něco, co se mi nelíbí. Kouká na mě vykulenýma očima a čeká na odpověď. Čelist se mu chvěje – znamená, že zatíná zuby, což dělá jen, když je rozčilený. Julian je ten typ člověka, který by raději skončil v rakvi, než aby někomu jinému dal najevo, že ho něco trápí. Kdysi mi pověděl, že nejlepší právníci jsou ti neochvějnější, kteří nikdy nedovolí nikomu jinému, aby nahlédl za tvrdou titanovou fasádu, kterou ukazují okolnímu světu.

Tohle ho trápilo.

„Nemůžu si vzpomenout, s kým jsem konkrétně mluvila. Jsem si jistá, že to má být jen vtip.“

Malinko poodstoupí; jako by se zastavil těsně před tím, než začne běsnit, a potřeboval se uklidnit.

„Promiň,“ řekne a přidá ještě mdlý pokus o smích. „Prostě nedokážu snést, když se ke mně dostane něco takhle nejasného. Musíme být hrozně opatrní vzhledem k tomu, že jsem byl a pořád jsem žalobcem opravdu nebezpečných zločinců.“

„Jsem si jistá, že tohle není ten případ. Nedovedu si představit, že by mnoho zločinců jen tak citovalo Shakespeara. Sám víš, jací lidé v Advokátní komoře dokážou být,“ povím mu. „A tohle je evidentně od někoho, kdo tě dobře zná. Nehledej v tom nic složitého. Je to prostě dárek s hloupým věnováním.“

„Máš pravdu.“ Přikývne a políbí mě na čelo. Z plamenů tužby, které jen před několika minutami plápolaly jako vatra, jsou jen skomírající oharky. „Mám dost. Všechn ten čerstvý vzduch, jídlo a víno mě nějak vyřídily!“

„Pojďme si lehnout.“ Usměju se, zatímco on si vezme telefon, vyrazí do koupelny a zavře za sebou dveře.

Když se otočím, abych vyhlédla z okna, přiložím ruku na obrovské chladné sklo a zírám do temné černé nicoty. V tuto chvíli jsem si naprosto vědoma skutečnosti, že by tam venku někdo mohl být, dívat se dovnitř. Sledovat nás.

V temnotě – míle od civilizace a navzdory Julianovým ujištěním – ten vzkaz vůbec nezní jako vtip.

Leila

119 dní před soudním přelíčením

Jack Millman je dvaatřicetiletý muž z Hexhamu v Northumberlandu. Jak jsem řekla Julianovi, dětství prožil v ústavní péči a dostal se do vícero náhradních domovů, než kolik si jich pamatuje. Jakmile dospěl věku deseti let, což je v Anglii a Walesu věk trestní odpovědnosti, stal se pravidelným hostem soudů pro mladistvé. Také se chytil špatných lidí, což spustilo kolotoč problematického chování, do kterého zabředl.

Bylo jen otázkou času, než se začal podílet na násilných činech. Všechno jeho potlačovaný hněv a vztek musely někudy utéct ven. Chlapec zklamaný systémem, opuštěný. Jeho zkušenosti se soudním aparátem jen potvrdily to, co si o sobě sám myslel. Byl mladíkem bez naděje, bez pomoci a v zásadě neměl proč žít.

To on je důvod, proč dělám tuhle práci, proč chci být někdo, kdo se konečně postaví na stranu lidí, jako je on.

Strážný přivede Jacka do zasedací místnosti vazebních prostor Trestního soudu v Newcastleu a popostrčí ho do místnosti, než za sebou zabouchne dveře. Jack se na mě ani na Davinu, svou právní poradkyni, nepodívá hned, když vejde do místnosti, ale od doby, kdy jsem ho zastupovala naposledy, se změnil. Co se svalů týče, dost jich nabral a má teď delší vlasy. Divočejší.

Posadí se na černou plastovou židli u hnědého stolu, oba kusy nábytku jsou pevně přibité k podlaze. Nehrbí se. Ruce, s pouty pevně kolem

zápěstí, mu zlehka spočinou na stole. Kov pout zachrastí o levnou plastovou desku.

Vypadá jako vyhazovač. Evidentně chodí každodenně do posilovny. Nebo chodíval. Dokonce i v teplákové soupravě je vidět, kde materiál oblečení pevně objímá svaly na jeho pažích. Je vysoký, blíží se k metru devadesáti. Už teď moje právnická mysl zvažuje, jak by to mohlo ovlivnit jeho obhajobu. Jak by se mohl pětadesátiletý Anton popasovat se silným dvaatřicetiletým vyhazovačem?

Zpod rukávů jeho mikiny na předloktích vykukují tetování, která se rozlézají po jeho rukou. Další se mu táhne vzhůru po krku až k čelisti. Konzervativnější porotci to nevidí rádi. Budou předpokládat, že je gauner, a na prvních dojmech záleží.

Navzdory tomu všemu, tetováním i svalům, vypadá Jack jako malý kluk. Jako někdo, kdo se nikdy nevzdal naděje na to, že to někam dotáhne. Vypadá, jako by na ramenou nesl tíhu snad celého světa.

Někteří klienti bývají příšerní. Ti, kterým je úplně jedno, kolik hodin, krve, potu a doslova i slz jste do jejich případu vrazili. Nocí, které jste kvůli jejich případu probděli. Že vstáváte ve čtyři ráno, abyste napsali závěrečnou řeč a měli ji připravenou přesně v půl jedenácté. Zajistíte jim zproštění viny, a tedy jejich svobodu, a oni odejdou ze soudní síně, aniž by vám třeba jenom poděkovali.

Jack takový není.

„Opravdu se musíme přestat potkávat za takových okolností, paní Reynoldsová. Lidé by si mohli začít myslet, že jsem snad nějaký prachsprosty zločinec,“ řekne s drobným náznakem úsměvu. Černé vlasy mu padají po lícni kosti a tvoří kolem jeho obličeje, který si už pár dní neholil, jeden velký nezkrocený chaos. „Příště někde trochu víc nób! Třeba v tom jihoafrickém fastfoodu?“

Nedokážu odolát a musím se usmát.

„Evidentně jsem vám chyběla,“ zavtipkuju na oplátku, ale pak svá slova doprovodím tvrdým pohledem. Tohle je vážné. Otevřu složku před sebou.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Mozaika vraždy.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.